

Men det skal ikke skille os ad i den forstand, at Fremskridtspartiet mener, at den aftale, der er indgået mellem Europakommissionen og Europa-Parlamentet, giver Europa-Parlamentet for store beføjelser. Vi er ikke så sikre på – som bl.a. hr. Jens Kirk gav udtryk for – at samarbejdsaftalen ikke er i strid med det traktatgrundlag, der ligger. Man kan altid diskutere, hvor formelle spillereglerne er, men vi mener i hvert fald, at der reelt kan være problemer med den nye samarbejdsaftale.

Det er jo den løbende forfatningskamp, vi taler om, hvor vi, hvis ikke Ministerrådet for alvor kommer på banen, risikerer, at Europa-Parlamentet misbruger den kompetence, det allerede har fået, til hele tiden at kræve yderligere magt.

Vi har set det i en række sager og både i forbindelse med valg af Kommissionen og i forbindelse med godkendelse af kommissionsformanden, men også i forbindelse med udvidelsesforhandlingerne spillede Europa-Parlamentet med musklerne for at tiltage sig yderligere magt.

Fremskridtspartiet finder, at det er en form for misbrug af den magt, Europa-Parlamentet har, som burde være uværdigt for det, og hvis ikke bl.a. Danmark via Ministerrådet for alvor kommer på banen i denne forfatningskamp, er vi bange for, at det er nationalstaterne og de enkelte nationale parlamenter, der bliver taberne ved, at Ministerrådet får sværere ved at være lovgivningscenteret i EU.

Det er jo sådan – og det er så også et af de store problemer i forbindelse med samarbejdsaftalen – at det, der indgår i aftalen, er, at Europa-Kommissionen som udgangspunkt skal tage Europa-Parlamentets ændringsforslag med ind i sine egne forslag, og det betyder, at Ministerrådet får sværere ved at ændre forslagene efterfølgende. Det er jo bl.a. derfor, at der i denne forbindelse kan tales om en reel magtforskydning fra Ministerrådet til Europa-Parlamentet.

Når vi alligevel når frem til det resultat, at vi har meget, meget vanskeligt ved at stemme for Enhedslistens beslutningsforslag, bygger det på, at Enhedslisten ønsker, at alle de ting, som bygger på samarbejdsaftalen, skal forkastes. Men vi må jo huske, at samarbejdsaftalen på mange områder er en videreførelse af den samarbejdsaftale, som lå til grund, før denne nye samarbejdsaftale blev lavet, og der er faktisk punkter i den, som er ret fornuftige. Der, hvor Fremskridtspartiet mener det går galt, er, når man giver Parlamentet yderligere beføjelser i forhold

til den samarbejdsaftale, der tidligere forelå, og derfor er der visse problemer i Enhedslistens beslutningsforslag.

Men vi vil bruge anledningen med beslutningsforslaget til at få diskussionen frem både her og også i Europaudvalget, og derfor skal Enhedslisten heller ikke have utak for at have fremsat dette beslutningsforslag.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Kristian Thulesen Dahl, som jo var den eneste af ordførerne, som viste reel forståelse for, at vi her står over for et problem, og som ville medvirke til sammen med Enhedslisten at gøre noget ved det.

Hr. Kristian Thulesen Dahl påpegede – og det er jo det afgørende punkt her – at der med denne samarbejdsaftale mellem Parlamentet og Kommissionen reelt er tale om en magtforskydning inden for EU-systemet væk fra Ministerrådet og over til de to organer, der som led i en forfatningskamp forsøger at få stadig mere magt.

Jeg må sige, at også i denne sag leder udenrigsministeren med lys og lygte efter et påskud til at få disse problemer fejlet ind under gulvtæppet. Det er åbenbart nu regeringens linje, at når det gælder EU-problemer, må debatten om konkrete forslag vente på bedre tider, og det var markant at iagttage, at ingen partier bortset fra Fremskridtspartiet og Enhedslisten havde konkrete tanker om, hvad man egentlig skulle stille op med det her problem.

Jeg kan vedkende mig, at dette forslag er udarbejdet hurtigt, som hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, for vi stod over for et akut problem. Til gengæld vil jeg ved nærmere analyse af forslaget mene, at det er den eneste praktiske mulighed til at give Parlamentet og Kommissionen et modspil i den forfatningskamp, som foregår, medmindre man vil gribe til en direkte traktatændring, og dér kender jeg udenrigsministerens svar: En sådan fremgangsmåde må afvente lange forhandlinger og bedre tider.

Derfor er det skridt, som Enhedslisten her peger på at man kan tage i anvendelse, altså den eneste måde, hvorpå Folketinget kan forsvare sin tilbageværende indflydelse, som bliver mindre og mindre, for hver gang Parlamentet og EU-Kommissionen forøger sin magt. Dette forslag er den eneste praktisable metode til at stoppe Parlamentets og Kommissionens fremrulning i denne forfatningskamp; jeg har i hvert fald ikke hørt om andre konkrete metoder, som kan